

HET ZEEGEVOEL

Stella Maris

De zee doet iets met een mens. Geen sterveling blijft onbewogen bij het geweld van een storm, de rust die een verre einder uitstraalt, de oneindige dieptes die voor mensen ogen onzichtbaar blijven...
In deze rubriek gaan we op zoek naar de relatie tussen mens en zee.

MUTSENCLUB VAN ZEEMANSHUIS STELLA MARIS GEEFT ZEELIEDEN EEN MOOIE KERST

Het leven van zeelieden spreekt tot de verbeelding maar wordt vaak nog teveel geromantiseerd. Hoe is het om zo lang van huis te zijn? Wat doen zeelieden bij hun aankomst in de haven? En hoe beleven ze momenten zoals kerst en eindejaar, ver van huis? In een 'zeemanshuis' zoals er onder andere zijn in Gent, Antwerpen en Zeebrugge, kunnen ze tijdelijk wat verpozen. In Gent zorgen de mensen van zeemanshuis Stella Maris samen met een ploeg enthousiaste vrijwilligers voor 'hun' zeemannen. Met als jaarlijks orgelpunt: een muts van de Mutsenclubbers als kerstgeschenk...

HET ZEEMANSHUIS

Zeemannen hebben een hard bestaan. Contracten kunnen oplopen tot negen maand, een jaar en zelfs langer. Het gemis en het gescheiden zijn van familie en vrienden wegen vaak zwaar. Ligt een schip lang genoeg in de haven van Gent, dan kunnen de mannen terecht in het zeemanshuis Stella Maris. De naam 'ster van de zee' refereert naar Maria als beschermster van de zeemannen. Op het schip leven de mannen maandenlang samen met dezelfde mensen en dit binnen een beperkte ruimte. Wekenlang zien ze soms alleen maar water. In het zeemanshuis kunnen ze een pintje drinken, een spelletje biljart of tafeltennis spelen, wat babbelen met elkaar en met de mensen van het zeemanshuis. Heel wat buitenstaanders hebben het beeld van zeemannen als zijnde ruwe bonken. De realiteit is toch vaak anders. Het zijn evengoed mannen met vrouw en kinderen die hard moeten werken om de kost te verdienen. Een rode draad door hun bestaan

is het thuisfront. Ze maken dan ook dankbaar gebruik van het internet in Stella Maris. In het winkeltje, dat dagelijks bemand wordt door vrijwilligers, kunnen ze naast producten als zeep of deodorant ook souvenirs kopen. De knuffels die de vrijwilligers verzamelen nemen ze maar wat graag mee voor de kinderen.

AAN BOORD

Naast het werk in het zeemanshuis, zijn er ook bezoeken aan de zeelui op de schepen. In Gent staan Ann Vandersypt en Gaby Dedoncker hiervoor in. Dagelijks is er een lijst met de aanwezige schepen en hun ligplaats in de haven. Op basis daarvan stippelt de scheepsbezoeker een route uit. Eens aan boord worden heel wat praktische zaken geregeld: het gratis busvervoer naar het zeemanshuis toelichten, simkaarten verkopen, kranten bezorgen,... De scheepsbezoeker luistert naar de zeemannen en probeert oplossingen te vinden voor hun kleine en grotere zorgen: helpen om geld over te schrijven voor de

familie of een apotheker of een dokter zoeken. Soms is er hulp nodig van andere diensten. Af en toe willen de zeelui ook gewoon eens praten. Als vrouw aan boord kunnen gaan maakt dan vaak wel het verschil. In veel culturen is het immers de vrouw die troost en luistert. Ook als een zeeman in het ziekenhuis terechtkomt en het schip is vertrokken, bezoekt één van de scheepsbezoekers die man dagelijks en proberen ze de link te zijn tussen de zeeman, dokter, verpleegkundigen en het scheepsagentschap.

DE MUTSENCLUB

Een paar jaar geleden ontstond, eerder per toeval, het idee om voor de zeelieden mutsen te gaan breien: vaak dragen ze zomer en winter slechts een T-shirt en staan sommigen echt te klappertanden van de kou. Een ploeg enthousiastelingen ging aan de slag en intussen is het een traditie geworden. De Gentse 'mutsenclub' bestaat uit een 15-tal dames tussen 26 en 80 jaar. Elk van de zeelieden krijgt een zelfgebreide muts, de muts wordt gevuld met snoep en vormt zo een mooi kerstgeschenk. Tussen kerst en nieuw worden zo maar liefst 800 mutsen aan boord gebracht. Ver van huis, van vrouw en kinderen doet het ongetwijfeld goed om een cadeau-tje te krijgen. De mutsen zijn intussen ook buiten de zeemanswereld gekend en worden verkocht aan vijf euro. En de zeelieden, die denken jaren later via het ingenaaide label in hun muts misschien nog eens terug aan hun korte verblijf in de haven van Gent en aan het kerstcadeautje en het luisterend oor van de mensen van Stella Maris.

Sophie Muyllaert

■ Enthousiastelingen van de Gentse 'Mutsenclub' van Stella Maris breien elk jaar 800 mutsen voor zeevarenden (Stella Maris)